

Invasió subtil

A l'Hostal Punta Marina, de Tossa, vaig conèixer un japonès desconcertant, que no s'assemblava en cap aspecte a la idea que jo tenia formada d'aquesta mena d'orientals.

A l'hora de sopar, va asseure's a la meua taula, després de demanar-me permís sense gaire cerimònia. Em va cridar l'atenció el fet que no tenia els ulls oblics ni la pell groguenca. Al contrari: en qüestió de color tirava a galtes rosades i a cabell rossenc.

Jo estava encuriós per veure quins plats demanaria. Confesso que era una actitud pueril, esperant que encarregués plats poc corrents o combinacions exòtiques. El cas és que em va sorprendre fent-se servir amanida -"amb força ceba", digué-, cap i pota, molls a la brasa i ametlles torrades. Al final, cafè, una copa de conyac i una breva.

M'havia imaginat que el japonès menjaria amb una pulcritud exagerada, irritant i tot, pinçant els aliments com si fossin peces de rellotgeria. Però no fou pas així: l'home se servia del ganivet i la forquilla amb una gran desimboltura, i mastegava a boca plena sense complicacions estètiques. A mi, la veritat, em feia trontollar els partits presos.

D'altra banda, parlava català com qualsevol de nosaltres, sense ni una ombra de cap accent foraster. Això no era tan estrany, si es considera que aquesta gent és molt estudiosa i llesta en gran manera. Però a mi em feia sentir inferior, perquè no sé ni un borrall de japonès. És curiós de constatar que, el toc estranger a l'entrevista, l'hi posava jo, condicionant tota la meua actuació - gestos, paraules, entrades de conversa-, al fet que el meu interlocutor era japonès. Ell, en canvi, estava fresc com una rosa.

Jo creia que aquell home devia ésser representant o venedor d'aparells

fotogràfics, o de transistors. Qui sap si de perles cultivades... Vaig provar tots aquells temes i ell els apartà amb un ample moviment del braç. "Venc sants d'Olot, jo", digué. "Encara hi ha mercat?", vaig preguntar-li. I em va dir que sí, que anava de baixa però que ell es defensava. Feia la zona sud de la Península, i va afirmar que, així que tenia un descans o venien dues festes seguides, cap a casa falta gent...

-No hi ha res com a cas! -reblà amb un aire de satisfacció.

-Viviu al nostre país?

-I doncs? On voleu que visqui?

Sí, és clar, són rodamóns i es fiquen pertot arreu. Me'l vaig tornar a mirar i asseguro que cap detall, ni en la roba ni en la figura, no delatava la seva procedència japonesa. Fins i tot duia un escut del Futbol de Club Barcelona a la solapa.

Tot plegat era molt sospitós, i em va capficar. La meva dona s'havia fet servir el sopar a l'habitació, perquè estava una mica empicada; vaig contar-li l'aventura, adornant el relat amb les meves aprensions: si molt convé, es tractava d'un espia.

...

Capítol 1

L'endemà al matí, encara estava capficat en el misteriós japonès. Vaig decidir que investigaria una mica, simplement per quedar-me tranquil. Primer de tot vaig anar a recepció a preguntar per aquell home. Volia saber si de veritat era japonès.

- Hola Albert.

- Bon dia Senyor Parals.

- Ha vingut gaire gent aquest matí per la recepció?

- Doncs la veritat és que no he tingut gaire feina Senyor.

- Diguem Carles.

- Molt bé.

Vaig mirar per sobre el taulell per veure si veia el llibre de registres encara que ja sabia que sempre el tenien ben protegit.

Vaig seguir parlant una bona estona amb l'Albert per guanyar-me una mica la seva confiança. Quan ja portàvem una bona estona, li vaig demanar pel dia que havia arribat.

- Albert, em podries mirar el dia que jo vaig arribar a l'hostal, si us plau?

- Mmm...bé, sí. Suposo que no hi haurà problema.

El jove recepcionista es va girar per anar a buscar el llibre. El vaig esperar neguitós, sense saber molt bé perquè. Havia començat el matí diguent que era només era un joc, i quant encara no havia ni descobert la seva identitat ja tenia ganes de saber-ne més.

L'Albert va deixar el feixuc llibre damunt del taulell amb un so sec que em va fer tornar a la realitat.

- Aquí el té. Quin dia va arribar?

- El dia 12 d'aquest mes. Dissabte.

- Un moment que li ho miro.

Mentre obria el llibre de registres vaig estirar el coll per sobre el taulell per intentar veure alguna cosa. El dissabte 12 només havíem arribat jo i la parella d'alemanys de l'habitació del meu costat.

Havia de pensar ràpid una manera per continuar mirant aquell llibre.

- Albert, em podries mirar qui va arribar el dia anterior?

- Això jo ja no ho puc fer. Que té algun problema?

- Bé...doncs...és simplement informació. És que estic intrigat per saber la identitat d'aquest misteriós japonès.

- A veure...- va murmurar l'home del taulell no gaire segur del que anava a fer-la veritat...és que a mi també em té confús aquest home. Quan el vaig veure ja li vaig notar alguna cosa, no sé... estranya.

- I quin nom et va donar?

- Comprova-ho tu mateix – va dir-li mentre li atansava el llibre.

Vaig comprovar que el nom d'aquell personatge, era efectivament japonès: "Toshio Nakamura".

- Ara sí, penso investigar a aquest tal Toshio costi el que costi.- vaig murmurar.

L'Albert, que encara estava per allà, va escoltar vagament el meu xiuxiueig i dirigint-se a mi em digué:

- Escolta'm, si no et fa res, a mi també em trauria un pes de sobre esbrinar què pretén aquest oriental.

- De debò? La veritat és que no em vindrà malament una ajuda.

Vam decidir que quedaríem l'endemà quan ell acabés de treballar. Serien vora les set.

Seguidament vaig anar-me'n a la meva habitació fins a l'hora de sopar. La meva dona, pobra, encara estava al llit. Aquell vespre també va voler sopar a l'habitació. Mentre esperàvem que li portessin, li vaig comentar que el recepcionista ja m'havia aclarit el nom d'aquell estrany. Ella no estava gaire convençuda que portés endavant tot aquest embolic.

Eren les nou. Tenia gana i vaig baixar.

El menjador de l'hostal era gairebé ple. Li vaig demanar a un cambrer, si em podia posar en una taula una mica tranquil·la. Va col·locar-me en una punta del local.

Quan em van portar el segon plat, va aparèixer per la porta de l'espaiós menjador, el meu objectiu.

Vaig observar-lo, semblava que busqués a algú. Però no, ell també venia a sopar. Es va acostar a un dels cambrers i aquest, va dirigir-se cap a mi. Em va preguntar si li feia res que s'assegués amb mi, ja que no quedava cap taula lliure.

La veritat és que no em molestava; al contrari, d'aquesta manera podria escatir-li informació.

- El molesto?

- No, tranquil, la companyia sempre és bona.

- Toshio Nakamura; encantat.

- Japonès...? No ho sembles, parles molt bé el català i, físicament...

- Sí...bé, és una història molt llarga.

- Interessant. Per cert, jo em dic Carles Parals.

En el moment que va demanar rap a la planxa de segon, em va venir a la memòria el que em va dir un parell de dies abans: "venc sants d'ullot". Així que em vaig atrevir a preguntar-li com anava el seu negoci al mercat. La resposta va ser molt precisa, només es va dignar a dir "bé".

El sopar va ser tens; no vam tenir més conversa i només vaig poder confirmar la seva identitat. Em tenia força cohibit; desitjava marxar.

Volia veure a l'Albert però, a la recepció ja no hi era.

Un cop a la meva habitació, necessitava relaxar-me. I què millor que un bany d'aigua calenta.

Mentre em submergia en l'aigua continuava pensant en ell. No me'l podia treure del cap. Mai m'havia capficat tant en una persona.

La Montse, la meva dona, ja dormia. Semblava que li havia baixat una mica la febre. No la volia despertar i em vaig ficar amb silenci dins el llit.

Em vaig despertar suat i una mica atordit; no havia passat una bona nit. Tot i que la Montse ja es trobava bé, vam fer que ens portessin l'esmorzar a l'habitació.

Aquell matí feia molt bon dia, uns trenta-quatre graus eren ideals per anar a prendre el sol a la platja i, a més, havíem d'aprofitar que ella s'havia recuperat completament.

Vam caminar deu minutets fins a arribar-hi. Hi havia força gent, ens va costar trobar un foradet a prop de l'aigua. És horrorós haver de cremar-te els peus tan sols per fer quatre passos des de la tovallola a la vora del mar.

El pic del dia, quan el sol ja no podia ser més alt, ens va entrar la gana. Allà mateix hi havia el restaurant Bahía, el més antic i turístic de Tossa..

Vam tenir sort, hi havia una taula lliure. De seguida ens atengueren.

La meva dona demanà uns musclos al vapor i jo un plat de gambes fresques. Realment, el dinar, va ser exquisit.

A les quatre toques, mentre sortíem del restaurant, al costat de la platja, s'estaven muntant unes parades. Per passar l'estona, ens hi vam acostar.

Tot passejant, em va semblar veure una cara coneguda, em sonava d'alguna cosa, "no pot ser, és ell! Què hi fa aquí?". Sabia que m'havia vist però es feia l'orni.

- Mira, mira! Veus aquell home de la jaqueta grisa? Doncs és ell, en Toshio!

- I no el saludes?

- Ho faria però m'ha estranyat que es fes el desentès quan m'ha vist.

- Vols dir que no són imaginacions teves? Potser te l'hauries de treure del cap, et tornaràs boig!

- Montse, no pateixis.

Un cop vistes totes les parades, vam encaminar-nos cap a l'església romànica St. Vicens, que estava situada al nucli vell del poble. En arribar-hi vam trobar la porta oberta. Al entrar, vaig notar aquella frescor que se sent a dins de totes les parròquies, i també aquella aroma a ciri o a encens tan característica.

Vam estar-nos-hi una bona estona fins que, cap allà quarts de set vaig recordar que havia quedat amb l'Albert a les set en punt al menjador de l'hostal.

Hi vam arribar tot caminant i gaudint del suau sol d'estiu que feia a aquella hora.

Quant vam arribar, vaig anar a dutxar-me i em vaig canviar de roba per posar-me còmode. La Montse es va quedar a la terrassa llegint i parlant amb la veïna de l'habitació.

A les set en punt estava assegut a la mateixa taula on havia sopat el dia anterior. L'Albert va arribar al cap d'uns cinc minuts, ja que havia de recollir les seves coses en una petita taquilla que tenia cada treballador de l'hostal.

Al veure'm allà esperant va disculpar-se amb un lleuger somriure. "Ja pots comptar home!" vaig dir-li.

- Bones Carles. Tens alguna novetat? – va dir-me.

Jo, em vaig incorporar per començar a deixar-li anar que el dia abans m'havia trobat en Toshio sopant i al mercat.

Vam xerrar molta estona sobre aquell individu i indagant qui podia ser i què pretenia.

La veritat és que no vam arribar a aclarir res.

“ Realment la seva professió era vendre peix?”.

Capítol 2

L'estada a Tossa s'estava acabant i havia d'aconseguir guanyar temps per poder seguir la meva investigació. Ara ja no era un joc. Havia decidit arribar fins el final i ho volia aconseguir.

Aquell dia em vaig llevar d'hora i vaig sortir a la terrassa de l'habitació i em vaig preparar un suc de taronja. Vaig seure a la butaca, al costat de la Montse, llegint el Diari de Girona i gaudint d'un bonic dia d'estiu.

Ja que tenia el diari per la contraportada vaig aprofitar per mirar el temps que faria demà. Es preveia una lleugera baixada de temperatures i possiblement, pluges.

Si plovia l'endemà, la Montse i jo no podríem visitar el castell de Tossa.

Vaig seguir passant pàgines, des de darrere fins a davant. Uns quants fulls més enllà hi havia publicada una notícia sobre política, la vaig passar. La següent, era sobre un grup d'immigrants, que també vaig passar, ja que no tenia massa ganes de tornar a debatre una altra vegada aquell feixuc tema amb la meva dona. Vaig anar passant pàgines. No trobava cap notícia que m'interessés. Em vaig cansar de llegir i el vaig tancar-lo de cop. A la portada hi havia una notícia sobre una vaga a tots els aeroports de Catalunya, que em va tornar les ganes de llegir.

“ Vaga total dels aeroports catalans degut a desacord de salari. Pàgines 7-9”

Mira que n'és de curiosa la vida! Justament unes de les poques pàgines que no havia vist.

Em vaig informar bé sobre el tema. La notícia deia que durant les dues pròximes setmanes no s'enlairaria cap avió. Em va caure el món a sobre. Vaig despertar la meua dona. Li vaig esmentar el que havia passat.

- I ara què fem Carles? No podem anar a Màlaga! No sé com s'ho agafaran els meus pares.

- Tranquil·la, reina. Si vols ja els trucaré jo i els diré que no podem anar a veure la setmana que ve.

- Sobretot assegura'ls que ja hi anirem. Però haurà de ser més endavant.

Ens acabaven de xafar les vacances. Vam decidir que ens quedaríem la tercera setmana allà on érem, a Tossa. No s'hi estava malament. Em sabia greu no anar a veure els pares de la Montse, però, la idea de saber que tenia més temps per pensar què fer amb el japonès, m'agradava.

Com que en el diari posava que l'endemà podia ploure, vaig convèncer a la Montse per anar a dinar aquell mateix dia al castell de Tossa. Fins i tot vam agafar els banyadors i les tovalloles per si ens venia de gust fer una capbussada.

Anàvem a sortir de l'hostal quan, a recepció, vaig contemplar una cosa que al principi em va espantar. Hi havia l'Albert conversant amb en Toshio. Per un moment, em va passar pel cap l'horrible idea que l'Albert m'havia traït. Vaig passar gairebé fregant pel seu costat i l'Albert em va picar l'ullet. Em va treure un gran pes de sobre. Al cap de deu minuts el vaig trucar i va dir-me que a les set de la tarda estigués al passeig marítim, ja que si quedàvem a l'hostal i ens veia el misteriós home sospitaria massa.

El restaurant del castell es deia El Castell Vell. Vam haver de fer cua durant un quart d'hora.

Les vistes des d'aquell punt eren meravelloses. Es veia la platja, el poble, el mar... era molt romàntic.

A més, ens va tocar seure en una taula al costat de la finestra. Va ser un fantàstic dinar, tot i que estava nerviós per parlar amb l'Albert. Havent dinat, vam passejar per la platja descalços. Sort que havíem agafat els banyadors perquè realment feia calor. Vam estirar les tovalloles a la sorra i com dos nens petits vam anar corrent a l'aigua. La sorra cremava. L'aigua estava divina. Segons els meus càlculs devia estar a uns vint-i-dos graus.

Vam parar els sol fins a les sis de la tarda. Una mica més i ens adormim.

- Mmm...Montse, vols anar al passeig a prendre alguna cosa? He quedat amb l'Albert.

- No m'ho havies dit.

- Ho sé, sé que m'estic capficant molt amb aquest tema que a tu no t'interessa i que potser t'estic amargant les vacances. Però dona, va, fes-ho per mi. Vine amb nosaltres aquesta tarda.

- No, tranquil, no et molestis. Sé arreglar-me sola. Tu fes la teva i no et preocupis per mi. Ja ens veurem a l'hostal més tard.

Em va sorprendre la reacció de la Montse. Em pensava que m'entendria. Però ja era massa tard, així que vaig decidir arreglar-ho més tard.

Vaig anar al passeig. L'Albert encara no hi era. Estava impacient. Volia saber de què parlaven amb en Toshio.

Em vaig encantar mirant el mar. Estava calmat. Em van entrar ganes de tornar-m'hi a ficar. Però ara no era el moment.

De cop, algú em va tocar l'espatlla. Em va recórrer per tot el cos una sensació estranya. I si era en Toshio? Què li havia de dir?

Em vaig girar i vaig veure la cara de l'Albert somrient.

- Hola, Carles!

- Bona tarda, noi. M'has fet un bon ensurt!

- Ha ha ha! Estàs ben obsessionat.
- Bé, comença a explicar-me de què vas parlar.
- Mira, va anar com una seda. Me'l vaig trobar al vestíbul de la recepció i el vaig anar a saludar.

Com que jo estava de servei li vaig donar conversa per ser cortès i educat, ja que és una de les primeres coses que et demanen de cara al públic.

Així que li vaig preguntar si havia estat bé a l'hostal i si es quedaria gaire temps més.

- I què et va contestar a la segona pregunta?
- Em va dir que depenia d'unes compres de peix que tenia per aquí a prop.
- I no li vas demanar res més sobre el seu ofici?
- Espera't noi, tot al seu moment.
- Li vaig dir que era un gran apassionat a la pesca i els diferents tipus de peix, així que li vaig demanar que em parlés en profunditat de la seva feina.
- I?
- Doncs que aquí es va acabar la conversa. Em va dir que ell no era gens entès i que no en volia parlar.
- Vaja, que et va tallar el tema de cop.
- Sí. Però això no és el millor, vaig estar parlant amb uns companys que estan en aquest món de la venda de espècies rares de peix i em van dir que no hi havia cap Toshio per aquí. Que no havia vingut cap venedor d'ullots.
- Què?
- Doncs el que sents.

Estava molt sorprès per la resposta tot i que era la que m'esperava. Per avui ja havia tingut prou emocions i encara em quedava per solucionar l'enrabiada amb la Montse.

Em vaig despedir de l'Albert fins l'endemà i em vaig encaminar cap a l'Hostal Punta Marina.

Ara començava la veritable investigació. Havíem fet el primer pas i necessitava saber què feia aquí aquest home i quin motiu el feia mentir sobre la seva professió.

Capítol 3

En arribar a l'hostal em vaig trobar la Montse fent-se un bany a la petita piscina que hi havia. Per demanar-li perdó del que li havia dit la vaig convidar a sopar en un restaurant dels afores de Tossa. Ella va dir-me que havia estat pensant en tot això i que trobava absurd que malgastés les vacances per perseguir a un home com si fos un detectiu privat.

De cop em va sonar el telèfon mòbil. No el vaig agafar perquè volia acabar de resoldre el conflicte amb la meva dona.

Ens vam dutxar i ens vam arreglar per sortir.

Vam trucar un taxi. Ens vam esperar deu minuts. Quan va arribar vaig dirigir-m'hi. En aquell moment van trucar a la Montse. Em va dir que anés pujant i que de seguida venia.

Un cop tots a dins el taxista va arrencar.

Vaig notar a la Montse una pèl nerviosa.

- Qui t'ha trucat?

- La Clara! Quina il·lusió que m'ha fet!

- Home, no semblaves pas molt alegre parlant per telèfon...

- Au, va! I tant, que ho estava.

- Si tu ho dius...

- Però, que t'agafa ara?

- Res, res. No ens tornem a enfadar.

Per un moment vaig pensar que m'amagava alguna cosa. Allà passava alguna cosa rara i jo no en sabia res.

- Que passa res amb l'empresa?

- L'empresa? La nostra empresa? Què vols que li passi?

- No res, deixa-ho estar.

- Hem arribat – va dir el taxista.

El restaurant tenia bon aspecte. I la veritat és que el menjar estava molt bo. L'únic que em va sorprendre va ser el preu. No m'imaginava que fos tan car. No tenia res a fer. Vaig pagar i punt.

La Montse va proposar-me anar a ballar en una carpa que hi havia prop de la platja.

Amb l'empipada d'abans, no li podia dir que no.

Va trucar un taxi. Quina casualitat! Era el mateix d'abans. A uns quants metres de la carpa ja se sentia l'engrescadora música.

Vam anar a comprar les entrades. La meva dona va invitar.

La pista estava plena a vessar. De seguida vam trobar un foradet per ballar. Després de molta estona de ballar els nostres cossos necessitaven hidratar-se. Vam fer un descans per anar a la barra. La Montse va anar al lavabo.

La vaig estar esperant una estona llarga però no arribava mai. Primer vaig pensar que hi hauria cua i ho vaig anar a comprovar. Em vaig quedar parat al veure que no hi havia ningú. Començava a posar-me nerviós. Vaig donar una volta per tot el recinte. No la trobava enlloc. I si li havia passat alguna cosa? Desesperat vaig pujar al podi que i havia al centre de la pista. Des d'allà dalt podia visualitzar a tothom. En un tres i no res la vaig localitzar. Estava parlant amb un home alt i ros. No m'ho podia creure. No tenia cap dubte que aquell home era en Toshio. Sense pensar-m'ho dues vegades vaig dirigir-me cap a ells tan ràpid com vaig poder. Estava desconcertat, no entenia el que passava. Què feia parlant amb ell? No havia anat al lavabo?

Vaig veure-la a través dels espais que hi havia entre persona i persona. Vaig adonar-me que ell ja no hi era.

- Montse! T'he vist parlant amb ell! Què hi fa aquí? Què volia? T'ha fet alguna cosa? Per què m'has mentit?

- Ei, ei, ei! Calma't! No passa res, no t'he pas enganyat. Simplement me l'he trobat quan tornava del lavabo i m'ha preguntat si jo era la teva dona. Diria que t'estàs equivocant amb tot això.

- Però si aquesta tarda m'has dit que parés de jugar a detectius privats i ara vas tu i parles amb ell!

- Ho he fet per demostrar-te que hauries de deixar en pau a aquest home. Que ell no t'ha fet res a tu!

- S'ha acabat! Marxem cap a l'hostal.

Em sentia traït. Sabia que la Montse no m'havia dit la veritat. Necessitava dormir. Potser l'endemà ho veuria tot més clar.

Vaig recórrer els silenciosos passadissos fins arribar a la meva habitació. De cop vaig recordar que abans de sortir a sopar m'havia deixat la clau a dins.

Tornant a recepció per agafar la clau de recanvi vaig veure en Toshio entrar per la porta principal.

- Tu! Es pot saber què carai feies amb la meva dona?

- Jo? No la conec de res. Era la primera vegada que la veia.

- Doncs si que heu estat estona parlant, no?

- A mi no m'atabalis. Jo no sé què us passa a vosaltres però no m'hi emboliquis pas!

Va marxar de pressa sense donar-me temps de contestar.

Tot era molt sospitós. Estava clar que un dels dos mentia. Necessitava l'ajuda de l'Albert.

capítol 4

A les nou del matí em trobava davant del taulell de la recepció. L'Albert em devia veure a venir i va deixar la seva feina per parlar amb mi.

Un cop assabentat de tot el que havia passat es va posar a rumiar. Era un home eficaç. Sempre trobava una solució per tot.

Em va assegurar que la Montse hi tenia alguna cosa a veure però jo no n'estava tan convençut. No trobava lògic que la meva esposa estigués involucrada en un assumpte d'aquell tipus. Aquell home no estava aquí per

casualitat.

No havien passat ni dos minuts que l'Albert ja tenia un pla. No podia sortir malament. Tot començaria a dos quarts de set en punt.

El dia em va passar molt lent. Estava nerviós. Era una oportunitat excel·lent.

El rellotge marcava l'hora acordada. Tots dos sabíem que en aquell moment en Toshio estava a la seva habitació.

Jo em trobava ocult darrere la porta del menjador des d'on podia observar clarament tot el que passava a la recepció.

Començava l'acció.

L'Albert despenjà el telèfon i marcà el número.

- Digui'm?

- Hola, bona tarda. El truco de la recepció de l'hostal per comunicar-li que ha rebut un paquet a l'oficina de correus del poble. El pot anar a buscar fins a les set.

- Un paquet...? D'acord, està bé. Gràcies.

Al cap d'un moment en Toshio va sortir per la porta de l'hostal.

Vaig mirar l'Albert i em va fer un gest per afirmar que ja podia tirar endavant el disseny.

Vam calcular que per anar i tornar de l'oficina tardaria uns quinze minuts.

Vaig encaminar-me cap a l'habitació vint-i-quatre, la d'en Toshio. L'Albert ja m'havia facilitat la clau corresponent. Vaig posar en marxa el meu cronòmetre.

Controlant que ningú m'observés, vaig penetrar a la cambra.

No sabia per on començar ni què buscar. L'habitació estava ben endreçada. El primer que em va cridar l'atenció per trobar-hi alguna cosa va ser una calaixera situada als peus del llit. Tenia quatre calaixos. El primer estava tancat amb clau. Vaig provar de fer servir la mateixa que la de la porta d'entrada. A la meua habitació hi havia el mateix moble però la veritat és que ni m'havia fixat que es tancava amb clau. Efectivament, el calaix es va obrir però no em va fer cap servei perquè estava buit. Segurament en Toshio no el devia haver obert cap vegada.

Vaig obrir el segon. Estava ple de calçotets i mitjons. Sense gaire entusiasme vaig remenar-los. No vaig trobar res.

Als altres dos restants, la meua recerca tampoc va tenir èxit.

Al costat de la calaixera hi havia un armari força gros. A dins vaig veure-hi roba d'en Toshio. No em vaig deixar ni un racó per buscar. Desgraciadament, no hi havia res que em cridés l'atenció.

Vaig anar per una altra cosa. No em podia entretenir gaire; ja havien passat 7 minuts des de que era allà dins. El cronòmetre no parava.

Al costat del llit, hi havia una tauleta de nit. No creia que hi trobés res però, per si de cas, hi vaig mirar. Res de res. M'estava desil·lusionant. Si jo fos ell, on amagaria pistes? Potser aquell home no tenia res a veure amb mi.

De totes maneres vaig seguir remenant l'habitació. Vaig mirar a sota el llit.

Tampoc. Vaig entrar al bany. El vaig regirar de dalt a baix. No sabia ben bé què buscava però allà no hi havia res d'interessant. Desesperat em vaig deixar caure al cim del llit. No sé com però, vaig notar alguna cosa a sota el matalàs.

El vaig aixecar amb compte i... premi!! Allà sota hi havia amagats una mena de documents. No podia ser. En un d'ells vaig veure-hi una foto meua. Els vaig llegir per sobre. Hi havia escrita tota la meua vida! També hi vaig observar alguns papers de l'empresa. Me'n feia creus de tot el que estava veient.

Vaig fer una ullada al cronòmetre. Em quedaven dos minuts.

Estava molt sorprès per tot el que havia trobat. No sabia què fer. En dos minuts arribaria en Toshio. O sortia d'aquella habitació i seguia el pla al peu de la lletra o esperava a que arribés i m'ho expliqués tot.

De cop va sonar el telèfon de l'habitació. Sabia que era l'Albert i, això era senyal que en Toshio acabava d'entrar a l'hostal. Des d'aquell moment, tenia trenta segons per sortir d'allà. No em vaig moure. Les ganes de saber què passava em van fer quedar a l'habitació. Volia dir-li a la cara, a aquell desgraciat, que què feia amb tota aquella informació.

Deu, nou, vuit, set, sis, cinc...

En pocs segons entraria per la porta. Estava molt nerviós, el cor em batejava a cent per hora. Em queien gotes de suor per el front.

La porta es va obrir. No sé qui dels dos es va sorprendre més.

- Es pot saber què fas aquí? Com has entrat? - va dir en Toshio cridant.

- I tu? Es pot saber què fas amb tot això?- li vaig dir mentre li ensenyava tot aquell paperam.

Durant unes dècimes de segons, va regnar un silenci tens dins la cambra.

- Carles! – l'Albert acabava d'entrar per la porta.
- Carles? Un empleat tutejant a un client? - va dir estranyat en Toshio.
- Això no és assumpte teu. Em pots contestar el que t'he preguntat? No puc entendre què fa un home que no conec de res amb tota la meva vida escrita en uns paperots!
- Mira, jo només sóc un detectiu privat. No vull saber res de la teva vida. Hauries de parlar amb la teva dona. Ella és la culpable de tot això.
- Qui? La Montse? Au va! Vés a prendre el pèl a un altre!

Sense que cap dels tres ens ho esperéssim, la Montse, va entrar a l'habitació a causa dels crits que fèiem i digué:

- No Carles, no t'està prenent el pèl. Jo vaig contractar a en Roger perquè t'investigués. Fa uns mesos, la nostra empresa va començar a perdre diners. No te'n vaig dir res, ja que tu t'ocupes d'altres coses.
- En Roger? Així que et vas fer passar per un altre. Que enganyat que em sento. De veritat tot això és cosa teva? Però què et pensaves que jo m'emportava diners? Com m'has pogut fer això?
- Em sap greu. No volia que l'empresa s'ensorrés. Potser no hauria d'haver sospitat de tu perdona'm.
- Haig de pensar, Montse, i molt.
- Albert, moltes gràcies per tot. Sense tu no hauria pogut resoldre tot aquest embolic – vaig dir dirigint-me a ell.

Quines vacances que vaig passar. Després d'allò, només ens quedava un dia per tornar a casa. Vaig estar pensant molt i no podia estar amb una persona que no confiés en mi. Al cap d'uns dies li vaig demanar el divorci. Les nostres vides es separarien a partir d'aquell moment.